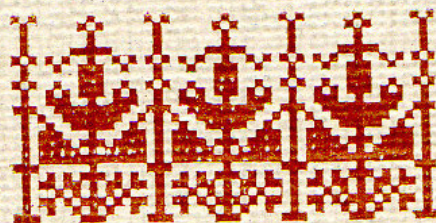

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

ΑΘΗΝΑ 1973

Ἐδῶ ἔζησα μὲ τὶς αἰχμάλωτες.
Λυωμένο τὸ караβόπανο καὶ τὰ σκοινιά
ἵχνος δὲ μένει ἀπὸ πεζούλι καὶ χαντάκι
μονάχα οἱ πάσσαλοι βλαστῆσαν, τοὺς γνωρίζω
ὁξυὰ ὁ ἕνας καὶ καβάκι ὁ ἄλλος·
στὰ φύλλα τους ἐπάνω
ἔχουν γραμμένο τὸ τί γίνηκε ἐδῶ
κι' ἀπὸ τὰ φύλλα τίποτα δὲ χάνεται.

Τό'δα πάλι τὸ φίδι στὰ πηγάδια
ἀπὸ ἐλιά σ' ἐλιά νὰ σέρνεται
καὶ νὰ ἐμποδίζει τὸ νερὸ
τὸν Ἄη Γιώργη τὸν δρακοκτόνο ἀδιάφορο
μέσα στὸ ρημοκκλήσι, χάρτινο τὸ κοντάρι του
τόσα χρόνια νὰ μὴ σαλεύει ἀπὸ τὸ εἰκόνισμά του
στὴ δίψα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
καὶ στὴν ἀνάγκη τῆς αἱμορραγούσας.

Ἡ πλημμυρίδα μ' ἔπλενε καὶ μ' ἐξυγίαινε
πιο σπλαχνικὰ καὶ συνεπὴς ἀπ' τοὺς ὑγειονομικοὺς
ὁ βάκιλλος ὁ αἱματηρὸς μὲ σκιάχτηκε
κι' ἡ μύγα τῆς δυσεντερίας
μὲ μπόλιασε τὸ χῶμα. Τέσσερεις χειμῶνες
μὲ τὴ φωτιά ἀπαγορευμένη, μὴ γενεῖ σινιάλο
στ' ἀντάρτικα βουνά, πῶς πέρασαν.

Ποῦ μέ πάει τὸ πλοῖο
εἶναι ἀπόρητο μυστικὸ πολέμου
ποῦ θὰ μέ πετάξει οὔτ' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.
Μέσ' στὸ κῆτος μ' ἔχουνε μέ τὰ ὀχήματα.
Ποῦ εἶμαι ; Στὸ βυθὸ μέ γυρίζουν ; Στὸν ἀφρό ;
κι' οὔτε βλέπω οὐρανὸ νὰ μέ στερεώσει
τ' ἄστρο ὁ Πολικὸς κι' ὁ Ὠρίων.
Τοῦ ναύτη τὸ μέτωπο κλειστὴ πυξίδα
ἀπ' τὰ μάτια του μαντεύω πὼς μέ πᾶνε
σ' ἄλλη ξέρα, γιὰ νὰ σκάβω νέα πηγάδια.
— Ἀφησέ με ν' ἀνεβῶ στὸ κατάστρωμα.
Τέτοια ἀστροφεγγιὰ δὲν ἔχει ὁ Ἄδης!

Νότια μέ πάει τὸ πλοῖο, νότια κι' ἡ πατρίδα!

Μέσα στήν πατρίδα ἡ φυλακὴ μου...

Τόσα γκρεμνά, με κρεμαστὰ νερά
γιὰ τέλος σίγουρο, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε καμιὰ
ὁ Λαοκράτης μόνο, ἑπτὰ χρονῶ παιδί
παρμένος ἀπὸ κοχύλι πὺν γιαλοκοποῦσε
μέσ' στὸ βυθό, ζαλίστηκε καὶ χάθηκε.
Σμῆνος μαῦρο, τρέξαν οἱ μάνες νὰ τὸν ἀναρπάσουν
μὰ κεῖνος πάει γιὰ τοῦ βυθοῦ τὰ θαύματα.
Ἔδῳ, μέσα στ' ἄρμυρολούλουδα κοιμᾶται.

Ἄχ, πῶς φυσάει μαγιάτικος ὁ μπάτης
λὲς θὰ τὸν ξυπνήσει κάθε χρόνο ὅπως φυσάει
μὲ μιὰ ἀναστάσιμη πνοή του
κι' ὅπως τὸ δικαιούται, τόσο ἄγουρος ἐπέθανε
κι' ἀνάβαθα τὸν ἔθαψαν στὸ κοκκινόχωμα.